

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., zastúpeného advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 14665/2012 až sp. zn. Rvp 14673/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12 Er 577/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 12 Er 591/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 6 Er 670/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 687/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 7 Er 374/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 6 Er 685/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 671/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 688/2012 z 2. októbra 2012 a sp. zn. 6 Er 687/2012 z 2. októbra 2012 a jeho postupom v týchto konaniach a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod sp. zn. Rvp 14665/2012 až sp. zn. Rvp 14673/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14665/2012.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. decembra 2012 doručené sťažnosti JUDr. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vedené pod sp. zn. Rvp 14665/2012 až sp. zn. Rvp 14673/2012, ktorými namietal porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Er 577/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 12 Er 591/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 6 Er 670/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 687/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 7 Er 374/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 6 Er 685/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 671/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. 9 Er 688/2012 z 2. októbra 2012 a sp. zn. 6 Er 687/2012 z 2. októbra 2012 (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) a jeho postupom v týchto konaniach.

Sťažovateľ je súdnym exekútorom, ktorý vykonáva exekučnú činnosť podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov aj pre obchodnú spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, s ktorou bol krátko pred tým, ako sa stal súdnym exekútorom, v pracovnom pomere. Okresný súd napadnutými rozhodnutiami rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcií z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej – spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., čím mal podľa názoru sťažovateľa zasiahnuť do ním označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a práva podľa dodatkového protokolu. Sťažovateľ preto navrhol napadnuté rozhodnutia okresného súdu zrušiť, veci mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ v sťažnostiach ďalej tvrdil, že

k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, práva podľa dodatkového protokolu a označeného článku ústavy a článku dohovoru došlo aj napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach.

Sťažovateľ v sťažnostiach reagoval aj na predošlú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej po právnej a skutkovej stránke boli jeho obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z toho dôvodu, že boli podané zjavne neoprávnenou osobou. Sťažovateľ v sťažnostiach prezentuje názor, že s právnymi východiskami takejto judikatúry ústavného súdu *“zásadne nesúhlasí“* a ponúka odlišný právny názor.

Rovnako sťažovateľ uviedol, že nesúhlasí s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 a že právny názor, ktorý v ňom ústavný súd vyjadril (a okresný súd ho nasledoval), nie je právne udržateľný. Základ tohto právneho názoru spočíva v tom, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom povinného alebo povinnej, je okolnosťou vylučujúcou ho z výkonu exekúcie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností zistil, že sťažovateľ aj napriek skutočnosti, že mu je známy názor ústavného súdu na problematiku jeho *locus standi* pred ústavným súdom v danej veci, podáva aj naďalej sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne takmer identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, pretože, ako je aj v sťažnostiach explicitne sťažovateľom konštatované, sťažovateľ nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o predchádzajúcich typovo zhodných sťažnostiach a domáha sa jeho zmeny. Ústavný súd naďalej konštatuje, že zastáva ustálený právny názor a argumentáciu, ktorou bol odôvodnený, o limitácii ústavných práv exekútora, prezentovaný v množstve svojich predošlých rozhodnutí. Vyvstáva tak opätovne

otázka, aký význam a efektivitu má uvedený postup pre sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval a aj v tomto prípade konštatuje, že ani podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je bezpodmienečne nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v skutkovo a právne zhodných prípadoch ako neefektívny.

Keďže ide o sťažnosti v podstate identické (skutkové a právne okolnosti), ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd, odkazujúc v podrobnostiach na uznesenia sp. zn. I. ÚS 478/2011, sp. zn. III. ÚS 151/2012, sp. zn. III. ÚS 211/2012 a sp. zn. III. ÚS 363/2012, opätovne dospel k záveru, že sťažnosti podala osoba zjavne neoprávnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ich z tohto dôvodu odmietol (bod 2 výroku).

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľa upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej ústavnému súdu bude podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú mu známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jeho obdobných vecí, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľom v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014